

jimiž žalovaný vyvracel indicie obsažené v dopisech, pokud se týče věřil výpovědi jeho otce jako svědka co do skutečností, uváděných jím na vyvrácení dalších pŕitahů, svědčících pro žalobu, a tím jest věc rozhodnuta, neboť otázkou jsou tu jen skutková zjištění, v čemž je odvolací soud suverénní, takže dovolací soud nemůže mu v tom udělovati žádných pŕíkazů. Dovolání v podstatě své vrcholí pak právě výlučně v otázce hodnocení výsledků pŕívodního řízení, a uplatňuje tedy vlastně a správně nepřípustný dovolací důvod nesprávného hodnocení důkazů, třeba že jej poznačoval jako důvod odporu se spisy nebo vadnosti řízení, pod kterou uplatňuje vlastně vadnost zjištění, jak to místy samo výslovně nazývá, nebo dokonce nesprávného právního posouzení, jež jinak vůbec neprovádí.

Vadnost řízení nelze však shledávati ani v tom, že se odvolací soud spokojil s písemným vyjádřením znalce, že krevní zkoušku nemožno provésti bez krve matčiny, a nevyslechl jej ústně při roku, neboť je to otázka čistě vědecká, která nepředpokládá žádného vyšetřování, nýbrž pouze znalost dočasného stavu vědy, kterou však ani dovolání znalci neupírají.

Bylo proto tak uznati jak se stalo.«

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. XII. 1930, č. j. Rv I 149/30. A. K.

Výrok ministerstva obchodu o tom, zda kdo třetí může užívati zapsané známky pro jiný druh zboží (§ 30 odst. první zák. čis. 19/1890), jest rozhodnutím nejvyššího správního úřadu, závazným pro trestní soud, který si je vyžádal, a jím nepřezkoumatelným. § 23 zákona o ochraně známek předpokládá vědomí obžalovaného (aspoň dolus eventualis), že zboží jím do obchodu dávané nebo na prodej chované je bezprávně označeno známkou, již výhradně užívati je oprávněn někdo jiný. Popírá-li obžalovaný bezprávnost svého označování vlastního zboží a výhradnost oprávnění soukromého žalobce k užívání známky (§ 7 odst. 1 zák. o ochr. známek), vyžaduje skutková podstata přečinu nejen, by se námitka ta ukázala objektivně nesprávnou, nýbrž i, by bylo rozsudkem zjištěno, že si obžalovaný byl v době činu vědom její lichosti. Omyl o vlastních právech a o omezení výhradnosti práv soukromého obžalobce na používání známkového slova.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 23 zákona o ochraně známek ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z., — zrušil napadený rozsudek ve všech jeho výrocích a vrátil věc do stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí, při němž dbáti bude také nákladů na řízení zrušovací.

D ů v o d y: Obžalovaný se hájil proti obžalobě pro přečin podle § 23 zákona na ochranu známek jednak popíraje totožnost pokud se týče zaměnitelnost označení, jímž opatřoval svoje výrobky, se známkou chráněnou pro soukromého žalobce, jednak popíraje totožnost zboží jím vyráběného a pozastaveným slovem jediné prý označovaného, t. j. perleťových spínacích knoflíků do manžet, se zbožím, pro něž soukromému žalobci zapsána byla ochranná známka; dovolával se tedy v této příčině alespoň věcně ustanovení § 7, odst. 1. zákona o ochraně známek, podle něhož výhradné právo ke známce nevylučuje toho, aby jiný podnikatel neužíval téže známky k označení jiných druhů zboží.

Otázka první, otázka zaměnitelnosti pozastaveného označení zboží se zapsanou známkou soukromého žalobce, byla v rozsudku rozřešena kladně a v té příčině již rozsudek zmateční stížností napadán není. Vývody zmateční stížnosti týkají se jen otázky druhé.

V otázce této byl po rozumu 2. odst. § 7 a 2. odst. § 30 zákona na ochranu známek vyvolán nálezný úřad ministerstva obchodu, jež dne 16. prosince 1929 pod č. j. 3997-29/Tr 417 rozhodlo, že zboží, které měl obžalovaný chráněno známkou č. 16002/Liberec, totiž knoflíky perleťové, rohové a galalitové, i zboží, pro něž značky Orlov užíval (perleťový manžetový knoflík), je stejnorodé se zbožím, které má chráněno soukromý žalobce známkou č. 16600/Liberec, totiž se stiskacími knoflíky na šaty, rukavice, kožené zboží; knoflíky na ozdoby, na kalhoty, rukavice, prádlo.

Nález tento byl při hlavním přelíčení přečten a vzat později také za základ rozsudku.

Obžalovaný při hlavním přelíčení navrhoval, aby slyšen byl jako svědek Josef T. o tom, že pod značkou Orlov vyráběny a prodávány byly u obžalovaného pouze perleťové knoflíky manžetové spínací, dále soukromý žalobce jako svědek o tom, že žádné manžetové knoflíky nevyrábí a pod známkou Orlov nikdy nevyráběl a neprodával, konečně aby vznesena byla na ministerstvo obchodu žádost o předložení zpráv jednotlivých komor, z nichž se bude moci zjistiti, že většina komor, i bratislavská, se vyjádřila pro různost a že posudek ministerstva je v rozporu s předpoklady, poněvadž většina komor prohlásila, že je podobnost konkurence a škoda vyloučena.

Navrhované důkazy byly při hlavním přelíčení zamítnuty jako nepotřebné a v rozsudku dodává nalézací soud ke svému mezitímnímu nálezu, že rozhodnutí ministerstva je pro soud závazné, takže jeho přezkoumání je nepřípustné.

Pro zamítnutí návrhů vytýká zmateční stížnost rozsudku zmatečnost podle č. 4 § 281 tr. ř. Upírá především uvedenému nálezu ministerstva obchodu povahu a platnost rozhodnutí; nazývá jej vždy znovu znaleckým posudkem, pokládá jej také ve svých vývodech za přezkoumatelný posudek znalecký a vytýká

mu vady, jejichž odstranění se domáhá právě s hlediska uplatňovaného důvodu zmatečnosti rozsudku.

Ale toto její právní pojetí je nesprávné.

Zákon sám nazývá výrok ministerstva obchodu o některých prejudiciálních otázkách, mezi nimiž uvedena je v § 30, odst. I. zák. o ochr. zn. právě také otázka, zda kdo třetí užívati může zapsané známky pro jiný druh zboží, při čemž odkazováno je na § 7, opětovně rozhodnutím, a poukazuje v odst. 2. § 30 soudu trestního, aby, vyjde-li na jevo, že rozhodnutí závisí na takové předběžné otázce, o které je podle odst. 1. povolán rozhodovati ministr obchodu, požádal řečeného ministra, aby dříve rozhodl tuto otázku; tohoto rozhodnutí ministrova má soudce trestní vyčkati. Nemůže tedy býti pochybováno o tom, že se v takovém nálezu ministerstva nedostává trestnímu soudci jen posudku odborné instance jakožto průvodního prostředku, jež by soudce měl a směl přezkoumávati, nýbrž že tu výjimkou ze zásady § 5 řádu trestního bere zákon o ochraně známek z ruky soudcovy řešení některých prejudiciálních otázek, jež se mohou vyskytnouti za trestního řízení o obžalobě pro přečin zásahu do práva známkového, a přikazuje je k rozhodnutí ministrowi obchodu, a že tu jde o rozhodnutí nejvyššího správního úřadu, podléhající leda přezkoumání nejvyšším správním soudem, ale pro soud trestní, jenž si je vyžádal, závazné a jím nepřezkoumatelné (srv. rozhodnutí býv. víd. nejvyššího soudu Slg. č. 1510).

Právem proto nepřipustil nalézací soud vývodní návrh, jenž se nesl přímo k tomu, aby byla přezkoumána věcná správnost rozhodnutí ministerstva obchodu, ale i další dva vývodní návrhy, jež měly smysl jen pod zorným úhlem toho požadavku, aby znovu byla samostatnému rozhodování trestního soudu podrobena rozhodnutím ministerstva již rozřešená otázka, zda zboží vyráběné obžalovaným, je stejného druhu jako zboží, pro něž má soukromý žalobce zapsanu ochrannou známku; není-li přípustno, aby soud nalézací otázku samostatně řešil, neměly ani další dva vývodní návrhy významu, i nelze uznati zmatečností vůbec za oprávněnu, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti podle č. 4 § 281 tr. ř.

Naproti tomu nemůže býti zmatečností upřena důvodnost, pokud rozsudku vytýká s hlediska důvodu zmatečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř., že nezjišťuje vše, čeho bylo třeba k naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 23 (správně i 25) zákona o ochr. zn.

Hájil-li se obžalovaný v ten smysl, že neporušuje známková práva soukromého žalobce, poněvadž užívá pozastaveného slovního označení pro zboží jiného druhu, než pro jaké má soukromý žalobce chráněnu slovní známku, má obrana jeho stránku dvojí: objektivní a subjektivní. Objektivní stránka je ovšem již rozřešena uvedeným rozhodnutím ministerstva obchodu, a to v ten smysl, že zboží, pro něž obžalovaný užíval značky Orlov

(perletový manžetový knoflík), je stejnorodé se zbožím, pro které má soukromý žalobce chráněnou známku č. 16600/Liberec. Ale nevyřízena zůstala otázka, zda si byl obžalovaný této stejnorodosti obojího zboží vědom.

Neboť rozsudkové zjištění, že obžalovaný i po upozornění od ministerstva na podobnost známky dále jí užíval a že tak činil úmyslně, věda, že pro žalobce je zapsána podobná známka, týká se vědomí obžalovaného o existenci cizí ochranné známky v době činu, ale nikoliv excepce dovolávající se zásady § 7 zák. o ochr. zn., jež právě předpokládá totožnost nebo zaměnitelnou podobnost (§ 25) obojího označení zboží.

§ 23 zák. o ochr. zn. vyžaduje ke skutkové podstatě přečinu zásahu do práv známkových, aby si byl obžalovaný vědom (podle ustálené judikatury alespoň ve způsobě eventuálního zlého úmyslu *dolus eventualis*), že zboží jím do obchodu dávané nebo na prodej chované je bez právně označeno známkou, již v ý h r a d n ě užívati je oprávněn někdo jiný. Popírá-li tedy obviněný bezprávnost svého označování vlastního zboží a výhradnost oprávnění soukromého žalobce k užívání známky, uplatňuje-li pro sebe právo plynoucí ze zásady § 7, odst. 1 zákona o ochr. zn., vyžaduje skutková podstata přečinu nejen, aby se námitka ta ukázala objektivně nesprávnou — jak se v souzeném případě stalo— ale i, aby bylo rozsudkem zjištěno, že si obžalovaný byl v době činu vědom její lichosti, tudíž právě výhradnosti oprávnění soukromého žalobce k užívání známky a neoprávněnosti vlastního jejího užívání k označování zboží pro obchod.

Takového vědomí na straně obžalovaného rozsudek nezjistil a zůstává tedy otázka subjektivní viny obžalovaného nerozřešena.

Tím, že námitka obžalovaného padla objektivně rozhodnutím ministerstva obchodu, nabývá námitka povahy uplatňovaného omylu o vlastních právech a o omezení výhradnosti práv soukromého žalobce na používání známkového slova. Omyl ten pak je uplatňován v oboru nikoliv trestněprávním, takže mu nelze čelití poukazem na zásadu §§ 3, 233 tr. z., jak plyne, nehledě k jinému, právě z toho, že zákon sám vyhrazuje řešení prejudiciální otázky po stejnorodosti obojího zboží úřadu správnímu, odnímaje je soudci trestnímu. Řešiti otázku tu ostatně vůbec nelze na podkladě ustanovení zákona o ochraně známek samého, takže tu není závadou zásada vyslovená nejvyšším jako zrušovacím soudem již pro obor zákona o ochraně práv autorských (rozhodnutí sb. trestní č. 1945, 2056) a platná jinak zajisté i pro obor práva známkového, že na zákon ten hleděti dlužno jako na zákon trestní nejen v ustanoveních trestních, nýbrž i v jeho ustanoveních o vzniku, rozsahu, trvání a ochraně práv t. zv. chránitele známky.

Jak ukázáno, je rozsudek v uvedeném směru zmatečný, i bylo jej za podmínek § 5 zákona z 31. prosince 1877 č. 3 ř. z.

z roku 1878 zrušiti již v poradě neveřejné s dalším opatřením, jak uvedeno.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 24. října 1930, Zn I 232/30. Dr. B.

K otázce příslušnosti řádného soudu v řízení rozhodčím.

Mezi stranami bylo ujednáno, že případné spory rozhodne zvláštní soud rozhodčí, před jehož jednáním měly býti vyřešeny určité formálnosti. Poněvadž jednání o těchto formálnostech se prodlužovalo, žalobce obávaje se, že jeho nárok bude promlčen, podal žalobu u řádného soudu. Strana žalovaná namítla nepřipustnost pořadu práva a uvedla, že spor před rozhodčím soudem jest již zahájen. Této námitce soud nevyhověl a pokládal se za příslušna, a to jedině z toho důvodu, že žalující straně hrozí promlčení žalobního nároku, že tedy jí nezbylo nic jiného, než podati žalobu u řádného soudu, aby předešla námitce promlčení.

Kr. soud jako soud rekursní však stížnosti žalované strany vyhověl, uváživ, že otázka, zda lze žalobu podati u řádného soudu, jest otázkou formálního práva, takže ji nelze řešiti s ohledem na materielně právní předpisy, jimiž jest upraven institut promlčení. Není tedy věcí soudu, aby při zkoumání své příslušnosti bral ohled na to, jeví-li se pro žalobce žádoucím žalobu podati, aby zabránil promlčení nároku.

Pro prvý soud mělo býti rozhodným toliko zjištění, že dle úmluvy sporných stran jest sporný nárok podroben rozhodčímu řízení dle IV. oddílu šesté části civ. soud. řádu, takže vůlí stran bylo rozhodování o tomto nároku odňato řádným soudům, pročez měl uznati námitku vznesenou žalovanou stranou proti tomu, aby záležitost bylo u dovolaného soudu projednána a rozhodnuta, za důvodnou a měl žalobu odmítnouti.

Nejde ovšem, jak žalovaná strana mylně uvedla, o nepřipustnost pořadu práva, nýbrž o pouhou věcnou nepřipustnost prvního soudu, neboť nejedná se o záležitost zásadně odňatou z pravomoci řádných soudů, ježto jde přece o nárok na zaplacení lékařských úkonů, který by — nebyti úmluvy o rozhodčím řízení — podléhal pravomoci řádného soudu, která by i v daném případě oživila, kdyby strany úmluvu o rozhodčím řízení rozvázaly, resp. kdyby se byla žalovaná strana do sporu pustila, aniž vznesla námitky nepřipustnosti (§ 104 odst. 3. j. n.).

Rozh. kr. s. civ. v Praze z 8. X. 1930 č. R I 780/30.

L.